Till Gunnar Ekelöf

Ögonen forskar tidlösa in mot döden
de uthärdar och vill uppfatta
de grånar för det obestämda
blå ögon med den ljusa irisringen
ser inga sanningar
forskar bland vattenglas, askkoppar,
medicinburkar
ser att något inte stämmer
sakerna bör flyttas till en annan ordning
näsdukshögen borde flyttas till andra sidan
spottkoppen till täcket
Vid lakanskanten syns manuskriptblad
som inte finns
Är du där min vän?
O, i en rad här på bordet skall alla vara
glasen, cigarretterna, pennorna
min stol till andra hörnet
jag måste söka en annan ordning
som hemma
jag skall sitta rak på sängkanten
med frusna fötter
bli utan följeslagare
Men nu vill jag sova en stund
dra ner min svarta mössa över ögonen

Dikterat nära döden

. . . med hänsyn till det intensiva avvaktandet
som om du kunde
utplåna gåtan
kunde få bukt med gåtan
bilden av någon
som är tvungen
till någonting fullkomligt omöjligt
och ändå det möjligast tänkbara:
en fullkomligt omöjlig insyn
i hur livet blivit en glidande obeskrivbarhet
(står det nu fullkomligt klart beskrivet att det
har behållit sin verklighet genom det?)
Hur litet . . . skulle då göra det hela möjligt
och ändå ha så mycket makt
att gå hem och lägga sig och låta kroppen sova
Det kan hända att döden hjälper . . .
men aldrig som dryck aldrig som självmord
Beroendet av döden låg ännu djupare
vilket talar för att du har möjlighet att dö
utan att märka det
Och hur ser du ut inför värld och eftervärld!
Sannerligen en gåta
och kanske en som du den här gången bör försöka
dölja — — —

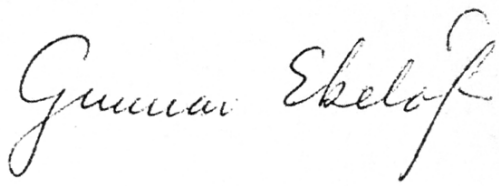

Gunnar Ekelöf

dog natten till den 16 mars, 60 år gammal. I Ord & Bild medverkade han första gången i nr 2/1938, med en dikt — "Elegi" — vars fullständiga titel fallit bort i samlingsupplagan "Dikter I—III": i Ord & Bild hette den "Efter en svår vinter".

Även den sista vintern blev svår för Gunnar Ekelöf, han tillbragte den till största delen sängliggande. Fru Ingrid Ekelöf har gett oss tillåtelse att trycka dessa båda dikter, av vilka den signerade är Gunnar Ekelöfs egen, dikterad på sjukhuset, sista dygnet.